

18 — Nedoroden

12. maj 2099.

Prijatelju,

Kupio sam novine i zapalio sveću. Vetar će još dugo udarati u okna prozora, iako nisam siguran zašto uopšte duva u mom pravcu. Ja sam umoran čovek — meni vetar ne treba. Nekada sam maštao o kući pored mora... Samo talasi i ja. Talasi bez vetra, ako je ikako moguće. Sada za to nema vremena. Kažu, nada poslednja umire, a ipak je umrla dok sam se nadao da će poslednja umreti.

A ja... ja ću završiti kao beba. Tabula rasa. Neko se tako rada, ja nikada nisam potpuno rođen. Nedoroden. Još uvek neispisana hartija, umazana krvlju i željama.

Zašto bi ljudi pružali prst, nespremni da daju celu ruku? Zašto pristaju da poklone jedan sitan deo sebe, a sačuvaju celinu? Kako je uopšte moguće sačuvati nešto za sebe?

Nije mala stvar ubiti čitavu porodicu, selo, grad, nevine ljude, neostvarene i nespremne...

Nije mala stvar, iako kod mene nikada nije postojala svest o malom.

I biti i ne biti. Odgovor je sad.

To je, zapravo, jedini odgovor koji mogu da ti dam, iako ćeš ovo čitati tek za šezdeset godina. Da, prijatelju, malo smo se zabrojali. Možda ti nisi postavio pitanje, i utoliko bolje — dobićeš odgovor bez ikakvog napora. Mi se čak nismo ni upoznali, i utoliko lakše — imaš prijatelja koga jednostavno

ne bi mogao da stekneš. Ja znam, ti si kao ja. Tražićeš život u smrti, njegovu srž u njenoj suštini. Krv je življa od kože koja je skriva. Tako moćna i tečna! Mrtvo lice često ima životniju grimasu od onog živog — obloženog velom li-cemerja i dosade.

Sećaš li se kako sam ubio ženu? Kosa joj je bila vlažna od kiše... Ušla je u stan, poljubila me i videla krv na mom rukavu. Našem sinu je bio rodendan. Sinu jedincu jedini rodendan. Divan bol na njenom licu! Bila je tako živa, po prvi put tako jasno živa, da sam morao da zabeležim!

Ne sećaš se? Šteta. Voleo bih da sam s nekim to mogao da podelim.

Znaš, ti si zapravo jedini prijatelj koga imam, i koga neću ubiti. Zato ti i pišem. I dok ovo čitaš, ruke su ti krvave... Ovo je tvoje prvo iskustvo, prvi životni impuls, zar ne? Pogledaj u regal, s desne strane je fotografija tvoje majke. Sakrij je od sebe. Ne dozvoli da te odvрати od pravog puta. Sedni sad, imam još nešto da ti kažem.

U novinama ne piše ništa o duši. Ljudi se i dalje ubijaju zbog niskih strasti... Osveta, zavist, novac. Mi nismo takvi. Nama treba njihov život, ne smrt. Zrela moć. Pun potencijal njihovih nadanja.

Duša. U određenim stanjima svesti ona jeste život sam. Orgazam, bol, smrt? Nije u srcu, niti u grudima, već baš na licu... Evo pogledaj leš ispod svog kreveta.

Danas mi dolazi mlada prijateljica. Pesnikinja. Ti se, naravno, pitaš kako je moguće da ja imam prijatelje i prijateljice. Nema tu ničeg čudnog, i sam ćeš u jednom trenutku upoznati svoju pesnikinju. Naravno, nemoguće je da ja budem prijatelj bilo kome, ali je sasvim izvesno da će ona meni biti. Rekla je da želi da mi pesmom portretiše dušu. Već naslućuješ da to znači da mora da me ubije. Ovo je momenat u kome konačno mogu da istovremeno dam i uzmem.

Doći će u crvenoj haljini, izgrizanih zanoktica i dubokih zenica. Biće lepa na način na koji pesnikinja sme da bude lepa. Natočiće dva pića i sešće

mi u krilo. Želeće da oseti toplinu moje kože, i skinuće mi pantalone. Zatim majicu. Biće hladno kao u paklu. Biće hladnije od pakla. Pripće se uz mene, u nadi da će mi uneti u telo nešto toplote. Dodirivaće me tražeći puls, neki znak života. Reći ću joj — *Idi dalje* — i dodati nož koji će olizati i priljubiti uz moj grudni koš. Zatim će se njime kretati po celom mom telu, tražeći zadovoljavajuću toplotu. Doći će do grla i prerezaće ga — *Tu je boja najlepša*. Skinuće haljinu i namazaće svežu, toplu krv po sebi. Voleće me kao nikog dotad. Toplo i bezgrešno. Napisaće pesmu o jorgovanima, ali ćemo nas dvoje znati da je o meni.

I ti ćeš znati.

Već sada znaš, i zato ne razmišljaj o tome šta si uradio. Prošlost ne postoji. Uostalom, ta krv je i ukusna, zar ne. Ovde bi trebalo staviti znak pitanja. Ali, ne — pitanje ne opravdava sredstva.

Ona zvoní. Jorgovani su spremni.